

Mój Chrystus

*Miesięcznik parafii Jezusa Chrystusa,
Króla Wszechświata w Tczewie*

Marzec 2010 r.

28.03.2010 r.

Rok II nr 5

Rezurekcja w nocy. Dlaczego?

Z ks. dr. Zbigniewem Kobusem, wykładowcą liturgiki w WSD w Paradyżu, o wymowie liturgii wielkanocnej rozmawia Barbara Dziadura.

Barbara Dziadura: - Ile tak naprawdę dni trwają święta Wielkiej Nocy?

Ks. Zbigniew Kobus: - Święta Wielkiej Nocy to święta, która są przygotowywane i święta, które są wydłużone. Przygotowywane są przez okres 40-dniowej pokuty, a znajdują wydłużenie w tzw. Pięćdziesiątnicy, od Niedzieli Zmartwychwstania do Niedzieli Zesłania Ducha Świętego. Samo przygotowanie i wydłużenie wskazuje na to, że święta Wielkiej Nocy nie trwają tylko jeden dzień. Szczytem roku liturgicznego jest Triduum Paschalne, które jest jednym wielkim świętem, w czasie którego celebруем misterium Paschy, a które polega na przejściu przez mękę i śmierć do chwały zmartwychwstania. Te wydarzenia są rozłożone w czasie i nasze świętowanie jest rozłożone w czasie. Święta Wielkiej Nocy to całe Triduum Paschalne, które osiąga swój szczyt w Wigilii Paschalnej celebrowanej w nocny z soboty na niedzielę.

- We wprowadzeniu do „Mszału rzymskiego” czytamy, że „wszystkie obrzędy Wigilii Paschalnej odbywają się w nocy: nie wolno ich rozpocząć, za-

nim nie zapadnie noc, a należy je zakończyć przed świtem niedzieli”. Dlaczego jest to tak ważne?

- Liturgia Wigilii Paschalnej to niewątpliwie liturgia wielkiej symboliki. Można powiedzieć, że jest to kosmos symboli w działaniu liturgicznym. Pierwszym, bardzo wymownym znakiem jest ciemność - noc. Podczas tej niezwykłej, jedynej w ciągu roku nocy chrześcijanie powinni czuć. Wielka Noc jest zapowiedzią paruzji. W tę noc rodzi się głębokie przekonanie, że paruzja, czyli powtórne przyjście Chrystusa, dokona się właśnie w noc Paschy, w noc Zmartwychwstania Pana. Sen jest symbolem śmierci, trwanie na modlitwie symbolem życia. Zaistnienie tego kontrastu i kontrastu pomiędzy nocą a światłem jest bardzo istotne. Te dwie rzeczywistości: ciemność i światło pokazują w namacalny sposób przechodzenie ze śmierci do życia, stąd prawodawca liturgiczny nakazuje nam, abyśmy rozpoczynali celebrację Wigilii Paschalnej po zapadnięciu zmroku, a zakończyli przed wschodem słońca. To było już wielokrotnie mówione, począwszy od pierwszej reformy Wielkiego Tygodnia w 1951 r., a przypomniane w 1988 r. w liście o przygotowaniu i obchodzeniu świąt paschalnych.

dokończenie na str. 2

dokończenie ze str. 1

Rezurekcja w nocy. Dlaczego?

- O której zatem powinniśmy rozpocząć celebrację wielkosobotniej liturgii?

- Bałbym się takiego punktualistycznego rozwiązywania problemu i mówienia o konkretnej godzinie rozpoczęcia czy kończenia liturgii. Myślę, że to podlega sytuacji duszpasterskiej. Duszpasterz czy proboszcz powinien rozemnać, jaka pora byłaby najbardziej odpowiednia dla jego wspólnoty: czy tuż po zapadnięciu zmroku, czy późną nocą.

- Jeżeli liturgia Wielkiej Soboty kończy się procesją rezurekcyjną i odśpiewaniem Alleluj, czy ma jeszcze sens tradycja Mszy rezurekcyjnej z procesją w niedzielę rano? W polskiej tradycji bowiem święta Wielkanocne kojarzone są raczej z rezurekcją niż z Triduum Paschalnym.

- Tradycja odgrywa w życiu liturgicznym bardzo dużą rolę. Prawodawstwo kościelne zna tradycję zgodną z prawem, tradycję obok prawa i tradycję przeciwną prawu. Rodzi się zatem pytanie, jakie jest miejsce procesji rezurekcyjnej rano w stosunku do norm liturgicznych. Mszał rzymski dla diecezji polskich z 1986 r. normuje tę sprawę i podpowiada, że jeśli chodzi o procesję rezurekcyjną można ją - w zależności od wyznaczenia duszpasterskiego - urządzić albo nocą po celebracji Wigilii Paschalnej ze śpiewem i z zapalonymi świecami, albo przed pierwszą Mszą św. poranną. Nawet jeżeli jest ona rano, to wynika z nocy, jest kontynuacją nocnego misterium. Samo centrum przeżycia Triduum Paschalnego, samo centrum świętowania liturgicznego znajduje się jednak w Wigilii Paschalnej, o której ojcowie Kościoła mówią, że jest matką wszystkich wigilii, chrześcijanie zatem powinni ją uroczystie świętować. W naszym duszpasterstwie, ograniczając fakt przeżywania świąt tylko do procesji rezurekcyjnej o świcie, bardzo dużo tracimy, minimalizujemy te wszystkie treści, które można pięknie celebrować przez całe Triduum Paschalne, a zwłaszcza podczas nocy Wigilii Paschalnej. Oczywiście, procesja rezurekcyjna rano ma głębokie korzenie w naszej polskiej tradycji, które sięgają czasów dążenia Polaków do niepodległości. Ta procesja - zwłaszcza w okresie zaborów - wzięła się z nadzieją na odzyskanie niepodległości. Zmartwychwstanie Chrystusa bardzo mocno wiązano ze zmartwychwstaniem Polski do wolności, stąd - jak nigdzie indziej na świecie - w Polsce rozwinęła się tradycja budowania grobów Pańskich i przeżywania tej procesji o świcie także w wymiarze narodowym.

- Jak wcześniej Ksiądz powiedział, liturgia Wigilii Paschalnej jest kosmosem znaków. Na które z tych znaków przede wszystkim powinniśmy zwrócić uwagę?

- Dwa pierwsze znaki to ciemność i światło. Płomień błogosławionego ognia rozjaśnia ciemności nocy i od niego zapalamy świecę paschalną, która symbo-

lizuje zmartwychwstałego Chrystusa. W drugiej części liturgii paschalnej takim wymownym znakiem jest Słowo Boże - zarówno czytane, jak i śpiewane. Kolejnym elementem liturgii paschalnej jest liturgia chrzcielna, w której ogromną rolę odgrywa woda. Woda nabrała mocy uświęcania w Jordanie, gdy Chrystus przyjął chrzest, i w niej każdy z nas został obmyty, zrodzony do nowego życia. Sprawowany tej nocy chrzest dorosłych czy dzieci, czy też odnowienie przyrzeczeń chrzcielnych jest podkreśleniem symbolu wody. Istotnym elementem liturgii jest także radość, która przejawia się przede wszystkim przez śpiew. Śpiewy powinny harmonizować z treścią liturgii, którą przeżywamy, i dobrze, gdy są przygotowane poprzez schole czy chóry, aby ta celebracja wyraziła się gromkim, radosnym śpiewem na cześć Chrystusa Zmartwychwstałego.

Eucharystia ze Zmartwychwstałym jest uobecnieniem tego, co przeżywamy każdej niedzieli, jest wzorem spotkania ze Zmartwychwstałym, powinna zatem być szczególnie okazala. Można to wyrazić przez przyniesienie darów do ołtarza, odmówienie I Modlitwy Eucharystycznej, odśpiewanie słów konsekracji przez przewodniczącego liturgii, udzielenie Komunii pod dwiema postaciami, w której mogą pomóc nadzwyczajni szafarze Eucharystii. Powinniśmy też zwrócić uwagę na takie znaki, jak znak szat (symbol przyobleczenia nowego człowieka), znak postawy stojącej, czyli symbol zwycięstwa, znak wystroju kościoła poprzez kwiaty i zieleń symbolizujące powrót do życia. Znakiem kończącym liturgię Wielkiej Nocy jest wspólny posiłek, który jest symbolem życia, odnowieniem sił.

- Coraz częściej w naszych parafiach zamiast woskowej świecy pojawiają się paschały z wkładami olejowymi. Czy praktyka ta jest zgodna z duchem wielkosobotniej liturgii?

- Zastosowanie tzw. plastikowych paschałów jest czymś niedobrym. Myślę, że wynika to z praktycznego, w który wkraczamy, nie tylko w dziedzinie liturgii. Jest to niezgodne z duchem liturgii, gdyż jeśli uważnie się wsłuchamy w śpiew na cześć świecy paschalnej - Exultet, jest w nim wyrażnie mowa, że stajemy przy kolumnie, która jest owocem pracy pszczołego roju. Powinna nam w duszpasterstwie towarzyszyć troska, by świeca paschalna była wykonana z wosku i by płonęła żywym ogniem. Błogosławieństwo świecy paschalnej należy do błogosławieństw ustanawiających, co znaczy, że błogosławi się ją tylko jeden raz. Z tego wynika, że co roku powinno się przygotowywać nowy paschał. Ponowne błogosławienie tego samego paschału jest sformalizowaniem obrzędu błogosławienia i smutnym świadectwem braku rozumienia ducha odnowienia liturgii.

Artykuł zaczerpnięty z Tygodnika Niedziela

Spróbuj to przemysleć

Jak zachować światło

Pewien rycerz, który uczestniczył w wyprawie krzyżowej, postanowił przynieść do swego rodzinnego miasta świecę zapaloną u grobu Jezusa Chrystusa. Postanowienie to tak zmieniło jego życie, że z szukającego zaczepki wo-

jaka stał się człowiekiem spokojnym i życzliwym dla wszystkich.

Z bijącym sercem przystąpił do realizacji swego postanowienia. Zdawał sobie sprawę,

że to czego się podejmuje, nie jest rzeczą łatwą. Wiedział, że nie można przewidzieć wszystkiego, co może się wydarzyć w drodze. Podróżowanie w owym czasie było długie i niebezpieczne, dlatego przeżył on wiele przygód, których tutaj nie ma potrzeby wymieniać. Wspomnijmy tylko jedną. Został napadnięty przez rozbójników, mógł się bronić, był przecież rycerzem. On jednak, myśląc o swoim postanowieniu, nie sięgnął po miecz, lecz przysiągł im, że wszystko odda dobrowolnie: zbroję, konia i pieniądze, ale oni nie mogą zgasić jego świecy. Oczywiście, że rozbójnicy przystali na taką propozycję.

Kiedy po wielu dniach podróży wchodził do swego rodzinnego miasta Florencji, ludzie nie rozpoznali w nim wielkiego rycerza. Przechodnie myśleli, że to człowiek szalony, bo całym ciałem osłaniał płomień świecy przed podmuchami wiatru. Wreszcie osiągnął swój cel: od jego płomienia zapłonęły wszystkie świece na głównym ołtarzu katedry Florencji.

„Co trzeba zrobić, aby w czasie tak długiej i niebezpiecznej podróży, nie zgasił płomień świecy?” – zapytał ktoś z tłumu rycerza. „Ten mały płomyk wymaga – powiedział – tylko jednego: ani na chwilę nie można poczuć się pewnym. Można przeżyć szczęśliwie wiele niebezpieczeństw, lecz nie można ani na chwilę zapomnieć, iż w następnej sekundzie może pojawić się nowe niebezpieczeństwo, które zniszczy cały dotychczasowy wysiłek”.

Największe wydarzenie w historii

Kiedy amerykańscy astronauta powrócili szczęśliwie na ziemię z wyprawy na księżyc, wtedy prezydent w przemówieniu do narodu miał podobno powiedzieć, że ten lot na księżyc jest największym wydarzeniem w historii świata od czasów jego stworzenia.

Czy to jest rzeczywiście największe wydarzenie?

Wielki kaznodzieja amerykański Billy Graham twierdził, że największymi wydarzeniami w historii świata były, są i pozostaną narodzenie się, śmierć i zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa.

ks. proboszcz

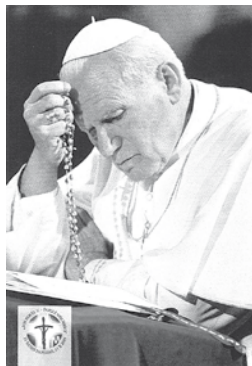
Z dziedzictwa Jana Pawła II

Jan Paweł II głosicielem Miłosierdzia Bożego

Prawda o Bożym Miłosierdziu, stanowiąca jeden z centralnych motywów pontyfikatu Jana Pawła II, pojawiła się jego w nauczaniu już na początku pontyfikatu w Encyklice *Dives in misericordia* („Bóg bogaty w miłosierdzie” - 1981). Dokument papieski stanowi, obok Encykliki *Redemptor hominis* („Odkupiciel człowieka” - 1978) i *Dominum et vivificantem* („Pan i Ożywiciel” - 1983) część wielkiej trylogii dogmatycznej, w której Papież mówi do współczesnego człowieka o Bogu objawiającym się człowiekowi jako Trójca Święta – Ojciec, Syn i Duch Święty. Miłosierdzie jest zasadniczym kluczem do zrozumienia tajemnicy Boga i człowieka. Jest głównym tematem nauczania Chrystusa i zostaje w pełni ukazane w tajemnicy zbawienia, w Jego śmierci i Zmartwychwstaniu. Miłosierdzie jest jednocześnie szczególną szansą dla człowieka, ponieważ przez nie może on doświadczyć bliskości Boga, który jest miłosierny. W czasie beatyfikacji Siostry Faustyny Kowalskiej w II Niedzielę Wielkanocną 18 kwietnia 1993 roku w Rzymie Jan Paweł II podkreślił, że tajemnica Bożego Miłosierdzia, którą Bóg przypomniał całemu światu przez pokorną zakonnicę z Polski jest „proroczym wołaniem do świata”. Kanonizacja Siostry Faustyny Kowalskiej 30 kwietnia 2000 roku w Rzymie miała bardzo szczególną wymowę, ponieważ przez ten akt Jan Paweł II przekazał orędzie miłosierdzia całemu światu jako pomost łączy drugie tysiąclecie chrześcijaństwa z nowym wiekiem. Przypominał jednocześnie, że miłosierdzie Boże jest niezwykłą szansą na odrodzenie dla całej ludzkości: „Ludzkość nie znajdzie spokoju, dopóki nie zwróci się do Bożego Miłosierdzia”. Jan Paweł II ogłosił II Niedzielę Wielkanocy „Niedzielą Miłosierdzia” przypominając, że miłosierdzie jest szansą poznania „prawdziwego oblicza Boga i prawdziwego oblicza człowieka”. Orędzie miłosierdzia jest jednocześnie przypomnieniem światu o godności i wartości każdego człowieka, za którego Chrystus oddał swoje życie.

Dokonując konsekracji Bazyliki Bożego Miłosierdzia w Krakowie Jan Paweł II jeszcze raz podkreślił, że współczesny świat potrzebuje Bożego Miłosierdzia a także postawił Kościołowi zadanie przybliżanie światu tajemnicy Miłosierdzia Bożego: „Dlatego dziś w tym sanktuarium chcę dokonać uroczystego aktu zawierzenia świata Bożemu Miłosierdziu. Czynię to z gorącym pragnieniem, aby

orędzie o miłosiernej miłości Boga, które tu zostało ogłoszone przez pośrednictwo św. Faustyny, dotarło do wszystkich mieszkańców ziemi napelniało ich serca nadzieją. Niech to przesłanie rozchodzi się z tego miejsca na całą naszą umiłowaną Ojczyznę i na cały świat. Niech się spełnia zobowiązująca obietnica Pana Jezusa, że stąd ma wyjść „iskra, która przygotuje świat na ostateczne Jego przyjście”. Trzeba tę iskrę Bożej łaski rozniecać. Trzeba przekazywać światu ogień miłosierdzia. W miłosierdziu Boga świat znajdzie pokój, a człowiek szczęście! To zadanie powierzam wam, drodzy bracia i siostry, Kościołowi w Krakowie i w Polsce oraz wszystkim czcicielom Bożego Miłosierdzia, którzy tu przybywać będą z Polski i z całego świata”. Temat Miłosierdzia Bożego pojawił się w nauczaniu Jana Pawła II ponownie w Liście Apostolskim *Novo millennio ineunte*, opublikowanym na progu Trzeciego Tysiąclecia chrześcijaństwa, jako „wyobrażnia miłosierdzia”. Papież pisał o wyobraźni miłosierdzia w kontekście jednoczącej się Europy. Podjęcie zagadnienia Miłosierdzia Bożego w nauczaniu Jana Pawła II domaga się przedstawienia problemu tajemnicy Boga, objawiającego się w Starym i Nowym Testamencie, który w swojej istocie jest miłosierny. Jan Paweł II daje bardzo oryginalną interpretację Boga, który objawia się jako Ojciec Miłosierdzia w całej Historii Zbawienia. Tajemnica miłosierdzia pozwala człowiekowi zrozumieć siebie samego i zrealizować swoje powołanie. Jednocześnie uświadamia mu, iż potrzebuje nieustannie miłosierdzia i jest zdolny do czynienia miłosierdzia wobec blźnich. Takie założenia Papieża Jana Pawła II kierują naszą uwagę na tajemnicę Boga, objawiającego swoje miłosierdzie w Starym Testamencie oraz na Chrystusa będącego pełnią objawienia miłosierdzia Ojca w Nowym Przymierzu, jak również na sposoby realizacji miłosierdzia przez uczniów Chrystusa.

Ks. Tomasz

Symbolika liturgiczna

Zmartwychwstanie Jezusa w liturgii

Po bogatych obrzędach Wielkiego Tygodnia i Triduum Paschalnego nastął poranek wielkanocny, kiedy to Kościół obchodzi pamiątkę Zmartwychwstania Pańskiego.

Święta wielkanocne są najstarszym i najważniejszym świętem w Kościele chrześcijańskim. Swój początek wzięło od żydowskiej Paschy, czyli wyjścia Narodu Wybranego z niewoli egipskiej do Ziemi Obiecanej. Żydzi świętowali Paschę czternastego dnia księżycowego miesiąca Nissan. Podczas takiego święta miało miejsce również Zmartwychwstanie Chrystusa. Początkowo misterium wielkanocne nie miało ściśle określonej daty. Nastąpiło to dopiero podczas soboru nicejskiego w 325 roku. Ustalono, że Wielkanoc w Kościele obchodzona będzie zawsze w pierwszej niedzielę po wiosennej pełni księżyca i zrównaniu dnia z nocą między 22 marca i 25 kwietnia.

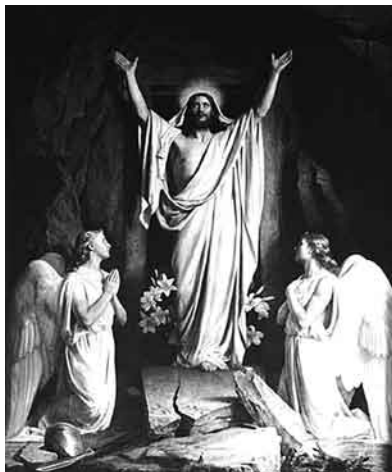
Biblijne wydarzenia rozegrały się w dalekiej Palestynie dwa tysiące lat temu, jednak po dzień dzisiejszy historia ta jest bardzo żywa i budzi emocje.

Tradycyjnie w wielu kościołach parafialnych, podczas nocnej - z soboty na niedzielę - Wigilii Paschalnej, albo wczesnym rankiem odbywa się Msza Rezurekcyjna połączona z procesją. Podczas uroczystej procesji niesione są: krzyż procesyjny ozdobiony czerwoną stułą oraz figura zmartwychwstałego Chrystusa. Natomiast kapłan niesie monstrancję z Najświętszym Sakramentem a wszyscy wierni udają się za Chrystusem Zmartwychwstałym. To zmartwychwstanie jest zapowiedzią naszego zmartwychwstania i udziału w triumfie zmartwychwstałego Pana. Jeśli to możliwe, procesja wychodzi na zewnątrz kościoła.

W chrześcijańskich rodzinach po Mszy Rezurekcyjnej wszyscy gromadzą się przy stole wielkanocnym. Zapalony zostaje paschał rodzinny, symbol zmartwychwstałego Chrystusa, a następnie odczytany zostaje fragment Ewangelii mówiący o tym wydarzeniu. Potem odmówiona zostaje modlitwa przed posiłkiem i wszyscy spożywają śniadanie wielkanocne. Zazwyczaj część

potraw to dzień wcześniej poświęcone pokarmy.

Niedziele tego okresu są uroczystościami Paschy. Pierwsze czytania biblijne są z Dziejów Apostolskich, ponieważ zawierają opis życia Kościoła po Zmartwychwstaniu Pańskim. Drugie czytania ułożone są w cyklu trzyletnim. W roku A czytany jest List św. Piotra. W roku B List św. Jana, natomiast w roku C Apokalipsa. Czytania te odpowiadają okresowi Wielkanocy, jej radości płynącej z wiary i mocnej nadziei. Czyta się w tym okresie Ewangelię św. Jana gdyż uka-

zuje Zmartwychwstałego Pana, Dobrego Pastora, odejście do Ojca i Zesłanie Ducha Świętego. W niedzielę Zmartwychwstania Pańskiego przed odczytaniem Ewangelii jest odśpiewana sekwencja. Teologia sekwencji ukazuje zwycięstwo Chrystusa nad śmiercią oraz świadectwo o zmartwychwstaniu, które wypowiada Maria.

Okres wielkanocny trwa pięćdziesiąt dni. Taki jest okres od Niedzieli Wielkanocnej do Niedzieli Zesłania Ducha Świętego. Okres ten obchodzony jest w Kościele w radości i weselu. Symbolicznym znakiem tego okresu jest świeca paschalna, która stawiana jest przy ołtarzu, na oczach wiernych inaczej zwana paschałem.

Marek Piwoński

Zaufajmy miłosierdziu Boga

W 2000 r. Jan Paweł II, spełniając wolę Jezusa objawioną św. s. Faustynie, ustanowił Święto Miłosierdzia Bożego, obchodzone w całym Kościele w pierwszą niedzielę po Wielkanocy.

Pragnienie ustanowienia tego święta Jezus objawił s. Faustynie po raz pierwszy w 1931 r., a później 14 razy do niego nawiązywał, określając cel, sposób przygotowania i obchodzenia. Jezus zachęcał: „Powiedz moim kapłanom, że zatwardziali grzesznicy krużyć się będą pod ich słowami, kiedy będą mówić o niezgłębionym miłosierdziu moim, o litości, jaką mam dla nich w Sercu Swoim. Kapłanom, którzy głosić będą i wysławiać miłosierdzie moje, dam moc przedziwną i namaszczyć ich słowa i poruszę serca, do których przemawiać będą” (Dz. 1521). Od wielkiego i niezgłębionego miłosierdzia Boga wobec każdego człowieka szczególnie w pierwszą niedzielę po Wielkanocy Kościół nie odrywa więc oczu. Jest to dzień przypomnienia prawdy o Bogu „bogatym w miłosierdzie” (potrzebę naszego bycia miłosiernym rozważa się w październiku, w Tygodniu Miłosierdzia) i dzień, w którym – jak zapowiedział Jezus św. s. Faustynie – Bóg szczególnie otwiera swoje Serce i mówi każdemu z nas: „większe jest miłosierdzie Moje, aniżeli nędze twoje i całego świata” (Dz. 1485). Przystępującym tego dnia do spowiedzi i Komunii św., Chrystus obiecuje: „zupelne odpuszczenie win i kar” (Dz. 300 i 699), czyli łaskę porównywalną do łaski chrztu św.

Przygotowaniem do Święta Miłosierdzia Bożego jest nowenna, polegająca na odma-

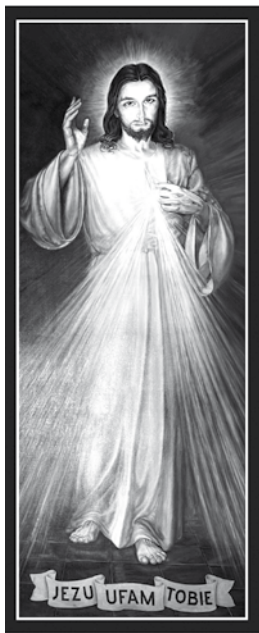
wianiu przez 9 dni (od Wielkiego Piątku po cząwszy) Koronki do Miłosierdzia Bożego; koronki, o której Jezus mówił, że „przez nią wyprosisz wszystko, jeżeli to, o co prosisz, będzie zgodne z moją wolą” (Dz. 1731). Ważnym elementem święta jest uroczyste uczczenie obrazu „Jezu, ufam Tobie”. „Chcę, aby ten obraz był publicznie wystawiony i uroczystie poświęcony w pierwszą niedzielę po Wielkanocy”.

Przypomnijmy, że całe posłannictwo s. Faustyny było wezwaniem ludzkości do zaufania miłosierdziu Boga. Służy temu: obraz Chrystusa z podpisem „Jezu, ufam Tobie”, święto Miłosierdzia w pierwszą niedzielę po Wielkanocy, Koronka do Miłosierdzia Bożego oraz modlitwa w godzinie konania Jezusa na krzyżu zwana Godziną Miłosierdzia.

Każda z wymienionych wyżej form kultu miłosierdzia Bożego jest skuteczna tylko wte-

dy, gdy jest wyrazem naszej ufności, zaufania miłosierdziu Boga: kto „ufa miłosierdziu Mojemu, nie zginie, bo wszystkie jego sprawy moimi są”. Skutkiem doświadczenia miłosierdzia Bożego w naszym życiu jest praktykowanie miłosierdzia względem bliźnich poprzez czyn, słowo i modlitwę, mówiąc słowami Jana Pawła II, rozwijanie w sobie „wyobraźni miłosierdzia”.

Pamięć o Bożym miłosierdziu, ukazanie łagodnego oblicza Chrystusa, wołanie „Jezu, ufam Tobie” potrzebne jest dziś każdemu z nas, kto doznał bólu własnego grzechu, zagubienia i bezradności wobec cierpienia; potrzebne jest ludzkości, która doznaje niespo-

Wieści z budowy

Trwają prace zmierzające do zamknięcia stanu surowego budowy domu parafialnego.

Dostarczono na budowę konstrukcję stalową do połowy kościoła.

Bóg zapłać za wszystkie ofiary na budowę kościoła, które wpłynęły do kasy parafialnej w miesiącu lutym.

W zbiórce po domach zebrano 12.116,- złotych.

dokończenie ze str. 6

Zaufajmy miłosierdziu Boga

tykanego dotąd cierpieniem ciała i ducha, deptania godności, wartości ludzkiego życia oraz zasad życia moralnego. „Uczcie się od Siostry Faustyny – zachęca Ojciec Święty Jan Paweł II – tej pokornej i wzorowej Sługi Bożej, jak w każdych okolicznościach być dzieckiem – synem i córką – niebieskiego Ojca, jak pozostać uczniem Słowa Wcielonego oraz narzędziem podatnym na działanie Ducha Ożywiciela i Poczyszciciela.

Niech Siostra Faustyna wstawia się za każdym z nas i niech nauczy wpatrywać się zawsze w niebiańską wieczność, stawiając Boga – tak jak ona – w centrum własnego życia”.

Także w naszej parafii przygotowaniem do

Święta Miłosierdzia Bożego będzie nowenna, która rozpocznie się po liturgii Wielkiego Piątku i trwać będzie przez dziewięć dni aż do soboty poprzedzającej Święto (w Wielką Sobotę pół godziny przed liturgią, w Niedzielę Zmartwychwstania Pańskiego i w Poniedziałek Wielkanocny po Mszy św. o godz. 13., w pozostałe dni tygodnia o 17.30). Uroczyste nabożeństwo w Święto Miłosierdzia Bożego powiązane będzie ze Mszą św. o godz. 10.00. Do udziału w nowennie, do świętowania i przeżywania prawdy o miłosierdziu Bożym parafialna grupa czcicieli Miłosierdzia Bożego serdecznie zaprasza wszystkich chętnych.

Zofia Ciecierska

INFORMACJE OGÓLNE I SPRAWY BIEŻĄCE

CEREMONIE WIELKIEGO TYGODNIA:

Wielki Czwartek – dzień ustanowienia Najświętszego Sakramentu Ołtarza i Sakramentu Kapłaństwa. Rano nie będzie Mszy św., dopiero wieczorem o godz. 18.30 zostanie odprawiona uroczysta koncelebrowana Msza św. Wieczerzy Pańskiej. Po tej Mszy św. Adoracja Najświętszego Sakramentu w Ciemnicy do godz. 24.00.

Wielki Piątek – dzień Męki i Śmierci naszego Zbawiciela Jezusa Chrystusa. W tym dniu obowiązują ścisły post, od którego nie ma dyspensy. Ceremonie Wielkiego Piątku rozpoczną się też o godz. 18.30. Odbędzie się Adoracja Krzyża i przeniesienie Najświętszego sakramentu do Grobu Pańskiego; adoracja potrwa do godz. 24.00. w tym jedynym dniu nie odprawia się Mszy św. Odprawia ją sam Chrystus na drzewie Krzyża, natomiast po adoracji jest tylko Komunia św. Zaraz po ceremoniach odśpiewane zostaną Gorzkie Żale.

Wielka Sobota – uroczysta Wigilia Paschalna / to bardzo uroczysty dzień przygotowań i już radości ze Zmartwychwstania Pana Jezusa /. To bardzo bogata liturgia: Światła, Słowa Bożego, Odnowienia Przyrzeczenia Chrztu św., Eucharystii i po raz pierwszy u nas już w nocy procesji Rezurekcyjnej. Uroczystości Wigilii Paschalnej rozpoczną się o godz. 22.30. Wszyscy wierni koniecznie niech przyniosą ze sobą świece. Serdecznie zachęcamy naszych parafian do indywidualnej Adoracji Pana Jezusa w Ciemnicy i w Grobie Pańskim w Wielki Piątek i Wielką Sobotę od godz. 7.00 – 18.00; przychodźcie całymi rodzinami.

Ofiary złożone w łączności z adoracją przy Grobie Pańskim są przeznaczone na utrzymanie Bazyliki Grobu Pańskiego w Jerozolimie i innych miejsc świętych.

Uroczysta Msza św. Rezurekcyjna będzie w naszej parafii w Niedzielę Zmartwychwstania już w nocy z Soboty na Niedzielę w łączności z Wigilią Paschalną. Początek Wigilii o godz. 22.30. Najserdeczniej zapraszamy wszystkich parafian, aby całymi rodzinami przyszli w tę Wielką Noc wystawiać Zwycięstwo Pana Jezusa Zmartwychwstałego nad śmiercią.

Statystyka parafialna - luty:

Do Pana odeszły 2 osoby.

Sakramentu chrztu udzielono 4 dzieciom.

Związek małżeński zawarła 1 para.

Msze Święte

Niedziele i Święta: 7.00, 8.30, 10.00, 11.30, 13.00, 18.00

Święta „zniesione”: 7.00, 10.00, 16.00, 18.00

Dni powszednie: 7.00, 18.00

Biuro parafialne czynne

od poniedziałku do piątku rano-bezpośrednio po Mszy Św. oraz od 17.00 do 17.45.

Mój Chrystus

Miesięcznik parafii Jezusa Chrystusa,
Króla Wszechświata w Tczewie

Parafia p. w. Jezusa Chrystusa, Króla Wszechświata

83-110 Tczew

ul. Jodłowa 15; www.chk.tcz.pl

Tel. 058 5338929 Ks. Proboszcz **Janusz Gojke**

Tel. 058 5325925 Ks. Wikariusz **Tomasz Krajna**

Konto Parafialne: 09 1020 1909 0000 3102 0073 2925

Wydawca: Stowarzyszenie „Króluj nam Chryste” na rzecz budowy Kościoła p.w. Jezusa Chrystusa, Króla Wszechświata w Tczewie

Skład i druk: Zakłady Graficzne Tczew, tel. 058 531-57-30